

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **A. W. (W.)**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 10 grudnia 2020 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 24 września 2020 r., sygn. akt IV KO 92/20,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej
bezzasadności
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 września 2020 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku A. W. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. II AKa (...) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. -Ośrodek Zamiejscowy w R. z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. V K (...).

Orzeczenie to zaskarżył obecnie skazany A. W. , w piśmie zatytułowanym „Wniosek” („...wniosek dotyczy zażalenia na pismo, które otrzymałem 1.10.2020 z którym się nie zgadzam ...”) domagając się od Sądu Najwyższego m. in. cyt.: „szczegółowego rozpatrzenia mojej sprawy, w której popełniono wiele uchybień”, „szczegółowego przeanalizowania zeznań świadków i dowodów, wniosku o ponowne rozpatrzenie mojej

sprawy i wyjaśnienie wszystkich okoliczności i skierowanie mojej sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Okręgowy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego okazało się niezasadne.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. sąd odmówi przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku czynności przedsięwziętej osobiście przez uczestnika postępowania) w sytuacji, gdy „z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność”.

Odmawiając przyjęcia złożonego przez skazanego A. W. wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu z dnia 24 września 2020 r., sygn. IV KO 92/20, wskazał, że zasygnalizowane przez autora wniosku o wznowienie postępowania okoliczności nie tylko nie wskazują na wystąpienie którejkolwiek z podstaw wznowieniowych wymienionych w przepisach art. art. 540, 540a i 540b k.p.k., ale że osobisty wniosek A. W. o wznowienie postępowania zmierza w istocie wyłącznie do wywołania ponownej oceny i weryfikacji dowodów, które ujawnione zostały na forum postępowania przed sądami pierwszej i drugiej instancji.

We wniesionym obecnie zażaleniu na postanowienie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego skazany po raz wtóry ogranicza się do obszernego przedstawienia autonomicznej oceny i interpretowania m. in. depozycji świadków słuchanych w niniejszej sprawie oraz ponownego zaprezentowania polemiki z oceną przeprowadzonych dowodów dokonaną przez Sąd *a quo*.

W tym kontekście należy ponownie przypomnieć — na co słusznie kładą akcent motywy zaskarżonego obecnie orzeczenia IV KO 92/20 — że uregulowane w przepisach Rozdziału 56 ustawy postępowania karnego postanowienie wznowieniowe nie jest obliczone na przeprowadzenie kolejnej, niejako trzecioinstancyjnej kontroli orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji. Przedmiotem tego postępowania o charakterze nadzwyczajnozaskarżeniowym nie jest bowiem ponowne badanie dowodów ujawnionych i poddanych ocenie w postępowaniu karnym przez sądy pierwszej i drugiej instancji. Podstawą wznowienia postępowania w związku z ewentualnym kwestionowaniem fundamentu dowodowego skazania (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. — wznowienie postępowania *propter nova*), a do okoliczności tego rodzaju (tj. okoliczności o charakterze dowodowym)

zdaje się chyba nawiązywać skazany w swym wniosku o wznowienie postępowania, może być wyłącznie wykazanie, że doszło do ujawnienia się nowych faktów lub dowodów zdających się implikować modyfikację oceny prawnokarnej czynu przypisanego skazanemu (por. lit. a-c art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Tymczasem w osobistym wniosku o wznowienie postępowania — co trafnie zwraca uzasadnienie zaskarżonego postanowienia — skazany A. W. nie wskazuje na żadne tego rodzaju fakty czy dowody, ograniczając się wyłącznie do poddania ujawnionych już w postępowaniu sądowym dowodów własnej ocenie i wyprowadzenia odmiennych konkluzji w sferze ich interpretacji (w tym m. in. zeznań świadków K. G. S., K. S. czy D. M., które to zeznania był przedmiotem oceny Sądu *a quo*, a następnie — w związku z zarzutami sformułowanymi przez obrońcę skazanego w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w G. -Ośrodek Zamiejskowy w R. z dnia 17 grudnia 2015 r. — poddane ponownej analizie przez Sąd Apelacyjny w (...) w wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r.; zresztą kasacja od tego orzeczenia została oddalona przez Sąd Najwyższy postanowieniem Sądu Najwyższego z 19 października 2017 r., sygn. IV KK 30/17, jako oczywiście bezzasadna). Okoliczności wyartykułowane w osobistym wniosku o wznowienie postępowania A. W. nie mają zatem charakteru odpowiadającego przewidzianym przez ustawę podstawom wznowienia postępowania.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2020 r., sygn. IV KO 92/20, domagając się „szczegółowego przeanalizowania zeznań świadków i dowodów, wniosku o ponowne rozpatrzenie mojej sprawy i wyjaśnienie wszystkich okoliczności i skierowanie mojej sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Okręgowy” A. W. nie nawiązał nawet do treści przepisu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. W szczególności nie podjął próby wskazania, które z podniesionych przez niego we wniosku o wznowienie postępowania okoliczności nie stanowią li tylko ponownej polemiki z oceną dowodów dokonaną przez sądy pierwszej i drugiej instancji w sprawie (tak jak to słusznie przyjęto w zaskarżonym postanowieniu Sądu Najwyższego), lecz są nowymi faktami lub dowodami ujawnionymi po wydaniu prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. świadczącymi np. o tym, że skazany nie popełnił czynu, albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. W istocie w zażaleniu A. W. nie sformułował żadnych zarzutów przeciwko zaskarżonemu rozstrzygnięciu. Została w nim zaprezentowana tylko kolejna wariacja — wcześniej wielokrotnie już formułowanej przez skazanego — polemiki ze sposobem dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Nawiasowo tylko należy zwrócić uwagę na to, że Sąd Najwyższy wyznaczał już wcześniej skazanemu adwokatów celem rozważenia istnienia podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem prawomocnego

wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 czerwca 2016 r. obrońcy ci — badając sprawę przez pryzmat okoliczności częściowo tożsamyh z tymi, które zaprezentował A. W. we wniosku, który wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 31 lipca 2020 r. — stwierdzali już (po przeanalizowaniu akt sprawy oraz przeprowadzeniu konferencji telefonicznych ze A. W.) brak istnienia podstaw od sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania (opinie adw. R. Ś. z 28 września 2018 r., k. 1217-1221 akt oraz adw. P. S. z dnia 25 lipca 2019 r., k. 1264-1269 akt). Godzi się zwrócić uwagę także na to, że zaskarżone orzeczenie Sądu Najwyższego jest chronologicznie już drugim rozstrzygnięciem w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w związku ze stwierdzeniem jego oczywistej bezzasadności. Uprzednio — w odniesieniu do osobistego wniosku o wznowienie postępowania opartego na argumentacji analogicznej do tej, jak ta zaprezentowana we wniosku, który dał asumpt do wydania zaskarżonego obecnie postanowienia — Sąd Najwyższy postanowieniem z 26 maja 2020 r., sygn. IV KO 7/20, także odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego.

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia wadliwości zaskarżonego rozstrzygnięcia w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego A. W. o wznowienie postępowania w związku z jego oczywistą bezzasadnością, należało orzec jak na wstępie.